

ἀρέσω, ἀρέσκω Κέως Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. Χίος (Βίκ.) κ.ά. ἀρέσω κοιν. ἀρέσου βόρ. ιδιόμ. ἀρέσ-σω Χίος (Πυργ.) ἀρέσ-σου Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ. Κύμ. Ὀλυμπ.) Χίος (Μεστ.) ἀρέζω Ἡπ. Θράκ. (Μάλγαρ. Κασταν. Σαρεκκλ.) Πελοπν. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Δημητρ. ἀρέζου Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσα. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) κ.ά. ἀρέζω Χίος (Ἀγίος Γεώργ.) ἀρέγω Ἀθῆν. Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. (Ματαίικ. Σουδεν.) κ.ά. ἀρέθω Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Σαρεκκ.) Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) Πελοπν. (Κορινθ.) ἀρέθου Θεσσ. (Τρίκκ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) κ.ά. ἀρένω Θράκ. (Καλαμ. Σηλυβρ.) Μακεδ. (Γκιουβ.) Πελοπν. (Ἀνδρουσ.) ῥέσ-σκω Ρόδ. ῥέσω Σίφν. Τήλ. κ.ά. ῥέζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) ῥέσ-σκω Χίος (Πυργ.) ἀρεσκούμενε Τσακων. ἀρεσιεύ-μενε Τσακων. Ἀόρ. ἄρεξα Κρήτ. Μετοχ. ἀρεσκούμενος Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) ἀρεσούμενος Κέρκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀρεσάμενος Πελοπν. (Μάν.) ἀρεζούμενος Θράκ. Σῦρ. ἀρισκάμινους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρισάμινους Σάμ.

Τὸ μεσν. ἀρέσω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρέσκω. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 2516 (ἐκδ. JSchmitt) «ἀφέντη μας, ἀρέσει μας, ποίσει το ἀκωλύτως». Ὁ μεταπλασμός ἐγινε διὰ τὸν ἀόρ. ἤρεσα. Περί τοῦ τύπ. ἀρέζω διὰ τὸν ἀόρ. ἄρεσα καὶ τοῦ ἀρέθω ὁμοίως διὰ τὸν ἀόρ. ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,276 καὶ 297. Περί τῶν μετοχ. ἀρεσκούμενος, ἀρεσάμενος κλπ. ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,13 κέξ.

1) Φαίνομαι εἰς τινα ἀρεστός, εὐχάριστος, ἀρέσκω, εὐαρεστῶ τινὶ κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.): Μ' ἀρέσει πολὺ αὐτός ὁ ἄνθρωπος. Μ' ἀρέσει ἡ κόρη καὶ θὰ τὴν πάρω γυναῖκα. Μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὁμορφιά της. Τὸ σπῖτι - τὸ χωριὸ μ' ἀρέσει. Τοῦ ἀρέσουν τὰ λόγια της. Τοῦ ἀρέσει ὁ καπνὸς - τὸ κρασί κττ. Τί μὲ κοιτάξεις εἶτοι; δὲ σ' ἀρέσω; Μ' ἀρέσει νὰ κοιμᾶμαι ῥωγῆς - νὰ σηκώνωμαι πολὺ πρωὶ - νὰ πειράζω - νὰ κυνηγῶ κττ. κοιν. Ἐν μοῦ ἀρέσ-σουνε τὰ καμώματά του Κύμ. Ἀρέσκει μου Κύπρ. Ἀρέτζει σου Ἀγίος Γεώργ. Δὲν τοῦ ῥέσκω Ρόδ. Ἐν μοῦ ῥέσκει αὐτόθ. Δὲ μ' ἀρέθεις, τί μὲ τρανῆς; (κοιτάξεις) Σινασσ. Δὲ μ' ἄρενε Θράκ. Δὲν ἄρεγε 'ς τὸν κόσμον Σουδεν. Ἀν δὲ σ' ἀρέζ', φέγα (φύγε) Ζαγόρ. Ἐ σοῦ ῥέσει ποτὲ κάνεις Σίφν. Μένε εἶτοι μὲ ῥέζ' Σαρεκκλ. Ἀνθρώπου δὲν ἀρέσαν Κρήτ. Σὰν νὰ κ' ἔρεσέν του καὶ τοῦ βασιλέα ὁ λόος τοῦ παιδιοῦ (ἐκ παραμυθ.) Σύμ. Ἀρεσκούμενε ντ' ἐρι; (σοῦ ἀρέσει;) Τσακων. Ἀρε ὅποιον ντ' ἐρι ἀρεσκούμενε (πᾶρε ὅποιον σοῦ ἀρέσει) αὐτόθ. Νε ἀρεσιῖταιῖ καῖτοι τζίτρινε (τῆς ἤρεσαν καῖτι κίτρινε) αὐτόθ. Κρασί ἀρεσούμενο (οἶνος εὐάρεστος) Βούρβουρ. || Φρ. Ἀν σ' ἀρέση! (λέγεται πρὸς πρόσωπον, ὅταν ἀδιαφορῇ τις τελείως περὶ τῆς μελλούσης νὰ γεννηθῇ ἐν αὐτῷ δυσ-αρεσκείας δι' οἰονδήποτε λόγον). Ἀν σ' ἀρέση, ξανακάνε το - ξαναπές το - ξαναπήγαινε κττ. (λέγεται πρὸς πρόσωπον μετὰ τινος εἰρωνείας, ὅταν ἡ ἐπανάληψις ὑπ' αὐτοῦ πράξεώς τινος μέλλῃ νὰ ἔχῃ δυσάρεστα εἰς αὐτὸ ἐπακόλουθα). Ἐτσι μ' ἀρέσει! (ἐπὶ ἐντόνου ἐπιθυμίας, εἶσι θέλω!) κοιν. Ἀν σ' ἀρέση! (ἂν ἔχῃς ἐπιθυμίαν, τόλμην, θάρρος κττ. ἐνν. κάνε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο). Σ' ἀρέσει δὲ σ' ἀρέσει! (ἢ φρ. δηλοῦσα ἀδιαφορίαν περὶ τῆς δυσαρεσκείας τινὸς διὰ τινα λόγον συμπληροῦται ἀναλόγως τῶν περιστάσεων διὰ δευ-τέρας προτάσεως, οἶον: σ' ἀρέσει δὲ σ' ἀρέσει, δὲ μὲ μέλει - αὐτὸ θὰ κάνω - αὐτὸ θὰ κάνης - θὰ πᾶς - θὰ τὸ φᾶς - θὰ τὸν πάρης - θὰ μείνης ἐδῶ - θὰ φύγης κττ.) πολλαχ. Ἐτοῦτο εἶναι κὶ ἂν σ' ἀρέση (πρὸς δυστροποῦντα ἀγοραστήν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. || Παροιμ. φρ. Οὔτε κάνουῖς ἄρεσα οὔτε κάνεις μ' ἀρέσ' (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκοινωνήτου ἕνεκα τοῦ ιδιοτρο-

που χαρακτηρὸς του) Σκῦρ. || Γνωμ. Ποῦ πάει ν' ἀρέση καθενὸς δὲν εἶναι φίλος κανενὸς Λεξ. Δημητρ. Τ' ἀρεσκού-μενο τ' ἀνθρώπου τὸ καλύτερο τοῦ κόσμου (εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον ἐκεῖνο εἶναι κάλλιστον τὸ ὅποιον εἰς αὐτὸν ἀρέσκει, ἔστω καὶ ἂν εἰς ἄλλους τοῦτο φαίνεται χείρι-στον) Θήρ. Κρήτ. Λακων. Τ' ἀρεσούμενο τ' ἀνθρώπου τὸ χειρότερο τοῦ κόσμου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κέρκ. Ὅ,τ' ἀγαπᾷ ἡ καρδιὰ τ' ἀνθρώπ' εἶναι τ' ἀρισάμινου τ' κόσμ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σάμ. || Ἄσμ.

Εἶντα τραοῦδι νὰ σοῦ πῶ, λυγνέ μου, νὰ σοῦ ῥέση ποῦ χεῖς ἀγγελικὸ κορμὶ καὶ δαχτυλίδι μέση;

Τήλ.

Σὰ σ' εἶδα γὼ καὶ μοῦ ῥεξες μὲ τὰ καθημερ' νὰ σου, καθόλου δὲν ἐρώτησα ποῦ νὰ τὰ σκολινά σου

Κρήτ. Καὶ ἀπολύτως ἄνευ ἀντικ.: Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἀρέ-σει. Ἀρέσει πολὺ ὁ ψάλτης. Ἀρεσαν τὰ λόγια του σύνηθ.

β) Εὐχαριστοῦμαι, αἰσθάνομαι ἀπόλαυσιν Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Κοζ.) — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ ρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς του νὰ διοῦμ' ἄρεσε νὰ ἐκεῖ ποῦ ἔτρεξε; — Ἀ, πολὺ ἄρεσα, τώρα θέλω πάλ' νὰ ξαναπάγω (ἐκ παραμυθ.) Γέν. Ἀρέζου ν' ἀνάπτου τοῦ τοιγάρου μὲ τ' ν ἤσκα Κοζ. Ἀρεζόμαστε νὰ ξεφαντιώνωμε τὰ Σαββατόβραδα Λεξ. Δημητρ. Ἀρεζόνταν οἱ γυναῖκες 'ς τὰ φτειασιδώματα αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀρεζόταν ὁ παππᾶς 'ς τὰ κόλλυβα κὶ ὅλο γιὰ συχώρια μίλαγε αὐτόθ. γ) Μέσ. ἀρέσκω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ῥέ-σκαμ' μονάχες μας, νὰ μᾶς ρέζ' νὰ - ρ - οἱ ἄλλ'. 2) Εὐχαρι-στοῦμαι ἀπὸ τινος, μοῦ προξενεῖ τι εὐχαρίστησιν, ἐπιθυμῶ, θέλω τι πολλαχ. καὶ Καπ.: Αὐτοὶ ἀρέσκον τέτοια πράματα Σῦρ. Τ' ἀρέσομε τὸ χωριὸ Ἀνδρ. (Κόροθ.) Τ' ἄρεγε λιγάκι τὸ κρασί Ἀθῆν. Ὁ νῆος τὸ γέρω δὲν τὸν ἀρένει Θράκ. Αὐτὴ τὴ φωνὴ τὴν ἀρέσω Σηλυβρ. Ἡ κόρη ἀρέζει ἄλλον Μάλγαρ. Ἀρέσω ἀχλάδια Ἀνδρ. Δὲ μ' ἀρένεις (δὲν σοῦ εἶμαι ἀρε-στός) Καλαμ. Ἀρέζω τὸ κορίτσι Κασταν. Ἐρεσες νὰ τὸ χω-ριό μας ἢ δὲν τὸ ἔρεσες; — Τὸ ἔρεσα, καλὸ ἐν' Γέν. Τ' ἀρέζου τὰ λαθούρια Κοζ. Δὲν τοὺν ἀρέζου αὐτὸν τοὺν ἄνθρουπου αὐτόθ. Οἱ γυναῖκες ἀρέσαν ἀπ' οὔλα τὰ διαμαντένια σκουλα-ρίκια Μοσχον. Δὲ δ' ἀρέσω καθόλου τὰ ψάγια Τήν. Τοῦ ἄρισα τὸν πιδὶ Θράκ. (Αἰν.) Τ' ν ἄρισι τσ' ἀπουφάισι νὰ τ' παρ' ῥ' ναικα (τὴν ἠγάπησε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα) Λέσβ. Εἶδι τ' βασ' λουπούλλα 'ς τοῦ παναθύρ' κὶ σὰν νὰ ἄρισιν (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Αὐτὸν τοῦ λόγου τοῦν ἀρέσανι οἱ δρᾶκ' καὶ διχτήκανι νὰ τοῦν κάν' νι (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Γλέπι καλά, ν' ἀρέης ἕνα μαγαζὶ κὶ ὅποιον ἀρέεις, τέ-τοιον θὰ σ' ἀνοῖξον (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἡ Κάτο' βέλα τὸ κατ' ο' βελόπουλλό δῆς κ' ἡ κάργα τὸ καργό-π' ἄλλο δῆς ἀρέζ' (ἐπὶ γονέων ἐπαινούντων ἀνύπαρκτα χαρί-σματα τῶν τέκνων) Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Ἐνα μικρὸ τουρκόπουλλο τοῦ βασιλεῖα κωπέλλι μὲ ρωμαιοπούλλα ἄρεσε κ' ἐκείνη δὲν τὸν παίρνει Καπ.

ἀρετὴ ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Κύθν. — ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 55 ἀρετὴ Μακεδ. (Πάγγ.) ἀρετὰ Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρετῆ.

Χρηστότης, ἠθικὴ ὑπεροχή, πλεονέκτημα, προτέρημα ἐνθ' ἂν.: Γνωμ. Θέλ' ἰδρῶτα ἡ ἀρετὴ (ἡ ἀρετὴ ἀπαιτεῖ θυσιᾶς καὶ κόπους) Πάγγ. || Ἄσμ.

Ἐσύ 'σαι καὶ μὲ τσοὶ δροσιές καὶ μὲ τσοὶ πρασινάδες, ἔχεις χάρες καὶ ἀρετὲς καὶ ὁμορφιές μεγάλες

Κρήν.

Τοῦ γυναικὸς ἡ ἀρετὴ σὲ δυνά καλὰ νὰ μένη, τὸ νὰ κρατῇ τὸ σπῖτι τση τσαὶ νὰ ν' τσαὶ τιμημένη

Κύθν. — Ποιήμ.

Πάντα ν' ἀνθῇ 'ς τὴν ὄψιν σου τῆς ἀρετῆς ἡ χάρις
καὶ νὰ 'σαι τῶν γονέων σου ἐλπίδα καὶ καμάρι
ΙΤυπάλδ. ἐνθ' ἀν. 'Η λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. κοιν. 'Εν τῇ
δημῳδῇ ποιήσῃ ἐνίοτε οἱ δυσέρωτες παραβάλλουν τὰ
ἴδια ἐρωτικά πάθη πρὸς τὰ τῶν ἡρώων τοῦ Κρητικοῦ
ἔπους 'Ερωτοκρίτου καὶ 'Αρετῆς ἢ ἄλλως 'Αρετούσας:
'Ασμ.

Τὰ πάθη τοῦ Ρωτόκριτου ἔπαθα 'γὼ γιὰ σένα
κ' ἐὼν δὲν εἶσαι ἡ 'Αρετὴ νὰ σὲ πονῇ γιὰ μένα
(Λαογρ. 1, 26).

Πβ. 'Αρετοῦσα.

ἀρετός ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀρετὴ Α.Ρουμελ. (Στενή-
μαχ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀρετῇ.

'Αγαθός, καλός: Φρ. 'Αρετῆς ψυχῆς ἀνθρώπου.

'Αρετοῦσα ἡ, πολλαχ.

'Ον. κύριον ἐκ τοῦ ὄν. 'Αρετὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦσα. Πβ. ΣΞανθουδ. ἐν 'Ερωτοκρ. 509.

'Η ἡρώϊς τοῦ Κρητικοῦ ἔπους 'Ερωτόκριτος θεωρου-
μένη ὡς ἰδεώδης τύπος κάλλους καὶ ἐρωτικῆς πίστεως
ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ ἀγαπητικός της 'Ερωτόκριτος. Τὸ ὄν.
συνήθως ἀκούεται ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήσῃ, ἐν ᾗ οἱ ἀτυ-
χοῦντες εἰς τὸν ἔρωτα παραβάλλουν τὰ ἴδια πάθη πρὸς τὰ
τοῦ 'Ερωτοκρίτου καὶ τῆς 'Αρετούσας: Παροιμ.

Καὶ ποῦθεν ποῦ Ρωτόκριτος καὶ ποῦθεν ποῦ 'Αρετοῦσα!
(πρὸς τὸν ἐκθειάζοντα τὴν ἀνύπαρκτον ὠραιότητα ἢ εὐ-
φυΐαν νέου ἢ νέας) Κεφαλλ.

Τὰ 'μαθες, 'Αρετοῦσα μου, τὰ θλιβερὰ μαντὰ;
(λέγεται συνήθως παιγνιδῶς ὡς προεξαγγελία ἀπροόπτου
τινὸς ἐναντιώματος τὸ ὁποῖον ἐπικείται νὰ συμβῇ εἰς τὸν
ἀκούοντα) Λαογρ. 1, 22. || 'Ασμ.

Ξένος γιὰ σένα κ' ἔρημος 'ς τὸν κόσμον ἐγυρνοῦσα,
καθὼς δ' 'Ερωτόκριτος διὰ τὴν 'Αρετοῦσα
(Λαογρ. 1 (1909) 23).

Τὰ πάθη μου δὲ δά 'παθε μὴδὲ ἡ 'Αρετοῦσα
ποῦ 'γάπα τὸ Ρωτόκριτο καὶ τὴν ἐτυραννοῦσα
Θήρ.

Τὰ πάθη μου δὲ δά 'παθε μὴδὲ ἡ-ῖ- 'Αρετοῦσα,
ὅδε τὴν εἶχα 'ς τὴν φ'λακὴ καὶ τὴν ἐτυραννοῦσα
Κρήτ.

'Ας ἔχω τὴν ὑπομονὴν ὡσὰν τὴν 'Αρετοῦσα
π' ἀγάπα τὸ Ρωτόκριτο καὶ τὴν ἐτυραννοῦσα
'Αθῆν. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Σπηλαῖα τῆς 'Αρε-
τούσας 'Αθῆν. Πειρ. Φυλακὴ τῆς 'Αρετούσας 'Αθῆν. Παλάτι
τῆς 'Αρετούσας Κυκλ.

ἀρετοχάρης ἐπίθ. Κῶς.

'Εκ τῶν οὐσ. ἀρετῇ καὶ χάρι.

'Ο κατ' ἐπίφασιν κεκτημένος τὰς χάριτας τῆς ἀρετῆς,
ὁ φαινομενικῶς ἐνάρετος.

ἀρέττα ἡ, Κάρπ. — Λεξ. 'Ηπίτ. ΑΠαλάσκ. 'Ονοματο-
λόγ.

'Ισως ἐκ τοῦ Ἰταλ. *aletta* = πτερύγιον τῶν πτηνῶν
καὶ τῶν ἰχθύων.

Μέρος τοῦ πλοίου παρὰ τὸ ποδόστημα ἐπὶ τῆς ὀπισθίας
ὀψευς τοῦ ὁποίου ἐφαρμόζονται τὰ πρόσθια ἄκρα τῶν
δικράνων. Τῆς ἀρέττας ἢ τε πρόσθια καὶ ἡ ὀπισθία ἐπι-
φάνεια εἶναι κάθετοι ἐπὶ τῆς τρόπιδος καὶ πλάγιοι ὡς πρὸς
τὸ διάμηκες ἐπίπεδον τοῦ πλοίου.

ἀρξούβαλος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

'Αγνώστου ἐτύμου.

Χονδρός, ἀγροῖκος εἰς τοὺς τρόπους τῆς συμπεριφορᾶς.
Πβ. ἀρκοτσόβαλος.

ἀρξουχάλιν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρξουχάλι Λέσβ. ἀρ-
ξουχάλ' Θράκ. ('Αδριανούπ.) Λέσβ. ἀρξουχάλ' Πόντ. (Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρξουχάλι 'Ηπ. — ΧΧρηστοβασ. Χρόν.
σκληβ. 125 ἀρξουχάλι 'Ηπ. Κρήτ. Πελοπ. ἀρξουχάλ'
Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀρξουχάλι Κρήτ. ἀρξουχάλ' Προπ.
(Κύζ.) ἀρξουχάλιν Κύπρ. ἀρξουχάλι Μεγίστ. ἀρξουχάλιν
Κύπρ. ἀρξουχάλι Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) χαρξουχάλ'
Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) χαρξουχάλι Πελοπ. (Καλάβρυτ.)
ἀρξουχάλι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'ερξουχάλι Νάξ. ('Απύρανθ.)
'ρινξουχάλι Κρήτ. 'ραξουχάλ' 'Ιμβρ.

'Εκ τοῦ Τουρκ. *arzuhal*, παρ' ὃ καὶ *arzihal*.

1) 'Εγγραφὸς αἰτησις ἀπευθυνομένη συνήθως πρὸς
ἀνωτέρας πολιτικὰς ἢ στρατιωτικὰς ἀρχάς, ἀναφορὰ ἐνθ'
ἀν.: 'Ηκαμε του 'κεινος έναν ἀρξουχάλι καὶ θὰ δῇ εἶδα θὰ
πάθῃ! Κρήτ. || 'Ασμ.

Σημέρουσι, ὦ μανὲρ ἀνγὴ, νὰ ρίξουν ἀρξουχάλι,
νὰ δοῦμι τί θινὰ γινῇ τὸ ἰδικό μας χάλι

Λέσβ.

Κ' ἕνας παππᾶς Πισκοπιανὸς ἤρριξεν ἀρξουχάλι
νὰ πιάσῃ δὲ Γαριφαλᾶ τ' ὁμορφο βαλληκάρι

'Απύρανθ.

Τρεῖς καλογέροι κάθοντα καὶ κάνουν ἀρξουχάλι,
'ς τὴ Μοσκοβιά τὸ δέδουνε μέσ' εἰς τοῦ γενεράλη
Κρήτ. 2) Ραδιουργία Νάξ. ('Απύρανθ.): Καλὰ τὸ 'βαλες
κ' ἐὼν τ' ἀρξουχάλι σου. Χίλια 'ερξουχάλια βήκανε 'ς εὐτὴ ἀή
δουλειά.

ἀρήσιος ἐπίθ. Πελοπ. ('Αρκαδ. Οἶν. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀρέα.

1) 'Ο ἐκ δρυὸς προερχόμενος: 'Αρήσιο λαιοκόκκι (ἐλαιο-
κόκκι, καρπὸς δρυός). 2) 'Ο ἐκ δρυὸς κατεσκευασμένος:
Ραβδὶ ἀρήσιο.

-άρι (I) κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. -άριν πολλαχ.
-άρ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. -άρι Τσακων.

'Εκ τῆς ἀρχ. καὶ μεταγν. ὑποκοριστικῆς καταλ. -άριον,
οἶον: ἀνδράριον, ἀνθρωπάριον, ἀξινάριον, ζευ-
γάριον, ζωνάριον, κυνάριον, μαστάριον, ὀψά-
ριον, παιδάριον, ποδάριον, σιτάριον, τροπάριον,
φεγγάριον, χαλινάριον, χορτάριον κττ. Περί τῆς
γενέσεως αὐτῆς ἰδ. ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 1, 218 κέξ.

Διὰ ταύτης σχηματίζονται οὐσιαστικά 1) 'Εξ οὐσια-
τικῶν δηλοῦντα ὅτι περίπου καὶ τὸ πρωτότυπον, οἶον:
βλαστός - βλαστάρι, δίσκος - δισκάρι, δοκός - δοκάρι, ζύμη - ζυ-
μάρι, θήκη - θηκάρι, θρεφτὸν - θρεφτάρι, θύμον - θυμάρι, ἴχνος
- ἄχνάρι, λύχνος - λυχνάρι πειτινὸς - πειτινάρι, πρίνος - πουρ-
νάρι κοιν. κόττα - κοττάρι Τσακων. 2) 'Εξ ἐπιρρημάτων
τοπικῶν ἰσοδυναμοῦντα περίπου πρὸς αὐτὰ οὐσιαστικο-
ποιημένα, οἶον: ἀποκάτω - ἀποκατάρι, ἀποπάνω - ἀποπανάρι.

-άρι (II) κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. -άριν πολλαχ.
-άρ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. -άρι Τσακων.

'Εκ τῆς μεταγν. καὶ μεσν. καταλ. -άριον, αὕτη δὲ ἐκ
τοῦ Λατιν. -arium, οἶον: armarium - ἀρμάριον, ca-
lendarium - καλανδάριον, cellarium - κελλάριον,
maxillarium - μαξιλλάριον, mularium - μου-
λάριον, panarium - πανάριον κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ.
Γλωσσολ. Μελέτ. 1, 218 κέξ., SPsaltes Grammat. byzant.
Chron. 279 καὶ ΠΦουρίκ. ἐν Λεξικογρ. 'Αρχ. 6 (1923) 421.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικά 1) 'Εξ ὀνομάτων
καὶ ρημάτων δηλοῦντα τὸ ὄργανον ἢ παρεμφερές τι, οἶον:
ἀγίασμα - ἀγιασματάρι, ἀθράκα - ἀθρακάρι, ἀλάτι - ἀλατάρι, ἀνα-

